

Tjeneste, ønsker at give det. Min Grund til at foretrække „tages“ for „kræves“ er den, at man egentlig kun ved det førstnævnte naar til det, man maa ønske: at faa alle stillet fuldstændig ens under Gudstjenesten. Det drejer sig kun om kirkelige Handlinger under Gudstjenesten, og den eneste Handling, her kan blive Tale om, er egentlig Daabshandlingen. Dersom der nu staar „maa ikke kræves“, vil der rimeligvis, som det hidtil har været Skik, vel ganske særlig i Købstæderne, være Forskel paa rige og fattige Daabshandlinger, saaledes at de fattige ikke giver Organisten noget, medens de rige alt efter deres større eller mindre Rigdom giver ham et større eller mindre Honorar. Staar der derimod „maa ikke tages“, er dermed slaaet fast, at der ikke under selve Gudstjenestens Gang ved nogen kirkelig Handling maa gøres Forskel paa Folk. Man behøver ikke derved at berøve Organisten noget, idet der i Lovforslaget findes Bestemmelser om, at Bestyrelsen kan udarbejde Vedtægter, hvorved Organistens Løn ordnes, hvorved man altsaa ogsaa kan tage Hensyn til, om en Organist har været vant til at faa større Honorarer for kirkelige Handlinger, og eventuelt træffe Bestemmelser i Overensstemmelse hermed, saaledes at det nødvendige Beløb bliver lignet almindeligt. Jeg kunde derfor, som sagt, ønske, at der stod „ikke tages“ i Stedet for „ikke kræves“; men ogsaa denne Ændring mener jeg er af saa ringe Betydning, at jeg, hvis man kunde tænke sig at lade Lovforslaget gaa rask igennem, kan anbefale at blive staaende ved den Affattelse, som Landstinget paa dette Punkt har givet Lovforslaget.

Det er i det væsentlige, hvad jeg har at sige om dette Lovforslag. Jeg skal anbefale det til hurtig Gang igennem Tinget, eventuelt uden Udvalgsbehandling.

Moltesen: Jeg kan ikke tænke mig, at det skulde være muligt, at dette høje Ting vil kunne følge den højtærede Minister i hans Ønske om, at Lovforslaget maa gaa igennem uden Udvalgsbehandling; thi i Virkeligheden har Landstinget helt omarbejdet det Lovforslag, den højtærede Minister har fremsat deroppe, og der er sikkert adskillige Medlemmer af Tinget, som ikke har haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med Rækkevidden af denne Omskrivning. Vi hørte jo nu om to meget vigtige Punkter, paa hvilke Landstinget har foretaget Ændringer; de er saa betydningsfulde, at jeg ikke kan indse, der er Mulig-

hed for, at Folketinget accepterer Landstingets Affattelse uden at blive nøje kendt dermed.

Den højtærede Minister udtalte, at Landstinget havde meget stærkt kritiseret Lovforslaget, saaledes som det var vedtaget af Folketinget, men jeg maa gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at hvad Landstinget stærkt har kritiseret, er det Lovforslag, som Ministeren har fremsat i Landstinget; det er det Lovforslag, der kritiseres i Betænkningen, og ikke det Lovforslag, som Folketinget vedtog. Her i Tinget vedtog man i Fjor, at Kirkernes Bestyrelse — vi kaldte det Kirkernes Tilsyn — skulde bestaa af Sognepræsten og to af Menighedsraadet indenfor dets Midte valgte Medlemmer. I Virkeligheden blev dette Tilsyn kun et stort Udvalg af Menighedsraadet, og derfor kunde der være stadig Vekselvirkning mellem Menighedsraadet og dette Udvalg, som kaldtes Tilsynet. Det var der god Mening i; men naar den højtærede Minister saa i sit Lovforslag gør Tilsynet ikke til et Udvalg af Menighedsraadet, men til en selvstændig Institution, idet han lader det bestaa af Sognepræsten, et Medlem af Menighedsraadet og et Medlem af Kommunalbestyrelsen, maa der fremkomme i højeste Grad indviklede Forhold: Menighedsraadet, en selvstændig Institution, Tilsynet, hvor Kommunalbestyrelsen er repræsenteret, Overtilsynet, Ministeriet osv. Hvis man skulde gaa med til den højtærede Ministers Lovforslag, vilde det være nødvendigt helt at omskrive det, men saaledes som Folketinget havde affattet det, var der ingen Grund dertil. Den stærke Kritik af Lovforslaget, som den højtærede Minister læste op af Landstingets Betænkning, er derfor, som sagt, ikke en Kritik af Folketingets, men naturligvis af den højtærede Ministers Affattelse, thi det er netop en Kritik af Bestemmelserne i § 4 om den lokale Bestyrelse; det er der, den højtærede Minister har givet noget principielt helt forskelligt fra det, Folketinget vedtog i Fjor, rigtignok i Tilslutning til det Mindretal, som den højtærede Minister da tilhørte.

Jeg ser ikke rettere, end at man maa følge Landstinget i dets Affattelse af § 4, naar man gaar til at optage et Kommunalbestyrelsesmedlem i Kirkebestyrelsen. Naar Flertallet i Folketinget i Fjor ikke kunde gaa med til dette, var det af forskellige Grunde. Naar det gøres gældende: Vi maa have et Kommunalbestyrelsesmedlem, saa længe § 77 staar i Grundloven — i Motiverne til Lovforslaget, saaledes som